

Η ΘΕΙΑ ΑΧΤΙΤΣΑ

Mέρα καὶ νύχτα στὴ δουλειὰ ἡ ἔρημη ἡ Ἀχτίσα
παλεύει μὲ τὴ δυστυχιὰ παλεύει μὲ μὲ τὴ φιώχεια
Ἐχει καρδιὰ ποῦ συμπονεῖ ἔχει καρδιὰ ποῦ πάσχει
στῶν ἐγγονῶν της τὴ θωρειὰ στῆς πείνας των τὸ κλάμα
τὰ βλέπει μεσα στὴ γύμνια τους στῆς συμφορᾶς τὸν πόνο
καὶ σφίγγετ ἡ γερονικὴ καὶ μαλακιὰ καρδιὰ της.

Πονεῖ ἡ δύστυχη γιαγιὰ κυττάζει τὴν καιάνια
καὶ δάκρυα βλέπουνε συχνὰ τὰ μάτια της νὰ ύγραινουν
μὰ θὰ παλαιψ ὅσο μπορεῖ κι ὅσο τὸ σῶμα ἀντέχει.
Τῆς μοίρας τὸν κατατρεγμὸν ἡ γρηὰ γιὰ νὰ τικήσῃ
Παλόνει κονδάγιο ἀπ τὰ γλυκὰ τῶν ἐγγονῶν της μάτια
παραμερίζει τὴν ντροπὴ τὰ σκώμματα τῶν ἄλλων
κι ἔνα μόνο σκέπτεται σὲ ἔνα μόνο προσέχει.
Τῶν ἐγγονῶν της τὸ ψωμὶ γιὰ νὰ ἔξασφαλίσῃ
τὰ ἀγαπάει τὰ ἐγγόνια της ἔτοι εἶνε ἡ θεῖα χάρι
τὰχον ἀγάπη πιὸ πολὺ κι ἡ παροιμία λέει

τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδὶ¹
δυὸ φορὲς εἶναι παιδὶ

Γι ἡ αὐτὸ σηκώνει ἀγβγγιστα ἡ γρηὰ μας ἡ Ἀχτίσα
τὸν δύσκολο τοῦ Γολγοθᾶ σταυρὸ στοὺς δυό της ὕμους
Καὶ νάτην! Δέστε την ἔκει στοῦ χωραφιοῦ τὴ λάκκα
τὴν τόσο ἀσημόσκεπη ἀπ τῶν σταχυῶν τὰ πλήθεια
ἀκούραστη σκυφτή—σκυφτὴ τὰ στάχυα νὰ μαζεύῃ
ποὺ ἡ βιὰ ἀφίνει σκορπιστὰ τῶν πλούσιων θεριστάδων
μαζεύει μὲ ὑπομονὴ γεμίζει τὰ σακκιά της
π' ἀψηφάει τὲ; βρισιές τὸν ἰδοωτα, τὸν ἥλιο
Καὶ νά τὸ βράδυ ἔκανε ἔνα σωρὸ μεγάλο
ἀπὸ τὰ στάχυα πούμασε μὲ τόσο της μαριύριο
Καὶ καμαρώνει χαίρεται γιατὶ ἔκει θωράει
τὰ προσωπάκια χαρωπὰ τῶν δυὸ μικρῶν ἀγγέλλων
ποὺ χορτασμένα τὴν κυττοῦν κι ἀντὴ ἀναγαλλιάζει
Γιαγιά, καλὴ γιαγιὰ νᾶσαι εὐλογημένη
γιὰ τὴν ἀνείπωντη στοργὴ γιὰ τὴ χρυσῆ καρδιὰ σου.
Ποῦ πᾶς γιαγιά χαρούμενη, ποῦ πᾶς γιαγιὰ τρεχάτη
Σᾶν τὲ καλὸ σοῦ γίνηκε σᾶν ποιὰ χαρὰ μεγάλη.
Μὰ ἡ γιαγιὰ δὲν ἀπαντάει ἡ Ἀχτίσα δὲν ἀκούει
Κρατεῖ ἔνα τοὲκ στὰ χέρια της καὶ τρέχει ὅλο τρέχει
«Λεπτά, λεπτὰ μοῦ ἔστειλε δ γυιός μου ἀπὸ τὰ ἔνα
Πάρος ἀφέντη μν τὸ χαρτί, ἔλα ξαργύρωσέ το
Δός μου λεπτὰ γιατὶ πεινοῦν στὸ σπέι μου τ' ἀγγόνια».
Κι ἔκεινος ποῦ μεσ' τὴν καρδιὰ κακὸ ἔχει σαράκι
ποῦ νύκτα μέρα ἀγρυπνο στὸ σιρῶμας τὸν κρατάει
δ τοκογλύφος δ κακὸς δ σατανᾶς δ μαῦρος

τρέβει τὰ χέρια ἀπὸ χαρὰ κουφὰ τὸ τοσὲκ κυττάει
καὶ σκέπτεται πῶς ἄραγε τῆς δύστυχης; νὰ φάῃ
τὰ λίγα ἔκεῖνα τὰ λεπιὰ ποῦνε γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ της
Τέρας! εἶνε ἀνθρωπόμορφο μὲ ἔνστικτα ψ., ρίου
ποῦ μέρα νύχτα σιτὲς ἀνθρώπινες τὶς σάρκες νύχια βάζει.
Κυττᾶς τον! **Πῶς** χαίρεται εἰς τῆς γρηγορίας τὴν ἀγωνία
καὶ νὰ τὴν πείσῃ προσπαθεῖ «πῶς νιὰ χαρὰ δά τοση
δὲν ἥτανε τὸ ἄγγελμα δὲν ἥτανε τὸ γράμμα
καὶ διὰ τὰ πάρη ἀπ' αὐτὸν μικρὴν θά ἔχῃ ἀξία»
Βάζει καὶ βγάζει τὰ γυαλιὰ πολλὲς φορὲς στὰ μάτια
πέρνει ἔνα ὑφος σοβαρὸν κυττάζει τὰ δευτέρια
τὸ τοσὲκ τὸ πολυψηλαφεῖ στὰ δύο του τὰ χέρια
καὶ «τρεῖς στὸ λάδι δύστυχη καὶ ἄλλες τρεῖς στὸ ξεῖδι
καὶ ἔξη στὸ λαδόξε.δε» κοντεύει νὰ τὰ βγάλῃ.

Μά.... ἔνας κύριος κομψὸς ἔνας τοῦ κόσμου ἀνδρας
στὸ μαγαζὶ τοῦ τοκιστὴ ἔξαφνα μέσα μπαίνει
θαρρής πῶς εἶνε δὲν ἄγγελος ποῦ στάλθηκε στὴν ὕδα.
· Απὸ τὸν **Μέγα** λυτρωτὴ τῇ; φάτινης θεῶν βρέφος
ποῦ δὲν κόσμος τὸν ἀνέμενε γιὰ νὰ δοξολογήσῃ
Δὲν ἥθελε στὴν συμφορὰ τῆς πείνας βουτηγμένα
τὰ ἔγγονια τῆς καλῆς γιαγιᾶς **Χριστούγεννα** νὰ κάνουν.
Καὶ ἡ **Άχτιτσα** ἔφυγε μὲ χρήματα στὰ χέρια
μὲ χρήματα πολλὰ πολλὰ μὲ λίρες μὲ χρυσάφι
Δέστε την. Ξέχασε ἡ γιαγιὰ γρηγὰ πῶς εἶνε τώρα!
Καλὲ τὴν ἥτανε κι' αὐτὸς; **Πῶς** ἥρθε στὴν **Άχτιτσας**
μανιύλα δλοκαίνουργη νὰ βάλῃ στὸ κεφάλι;
· Άμ' τὰ ἔγγονάκια της; γιὰ δὲς σὰν ἀγγελούδια εἶνε
μὲ ροῦχα δλοκαίνουργια χαρούμενα δροσάτα
καὶ ἡ **Άχτιτσα** μὲ χαρὰ καὶ τόση περηφάνεια
στὶς γειτονιές τὸ πιδ τρανὸ τὸ υαῦμα διηγᾶται!
δὲν γυιός της, δὲν καλδες δὲν γυιός ποῦ πέρα κεῖ στὰ ξένα
χρόνια καὶ χρόνια πάλαιψε τὴν τύχη νὰ νικήσῃ
μὰ ποῦ δέν ξέχασε ποτὲ τοὺς δόλιους τοὺς γονεῖς του
γιατὶ εἶχε μέσα στὴν καρδιὰ βαθειὰ γι' αὐτοὺς ἀγάπη
βρῆκε καιρὸ καὶ ἔγραψε βρῆκε καιρὸ δό δόλιος
καὶ στὴ μανούλα τὴν χρυσὴ βεήθεια νὰ σιελλῃ.

Εὐλογημένο τὸ παιδὶ καὶ τρεῖς εὐλογημένο
Α! τὴν **Χριστούγεννα** κι' αὐτὰ γιὰ τὴν καλὴ **Άχτιτσα**
δὲν χαρά, δὲν ζωή, δὲν γλυκὲς ἐλπίδες!
τὰ ἔγγονια δλοχόρταγα καὶ στὴ ζωὴ δὲν γυιός της.